

Dosarul nr. 3ra- 52/21

Prima instanță: Curtea de Apel Chișinău – E. Palanciuc, V. Negru, A. Minciuna

ÎNCHEIERE

03 martie 2021

mun. Chișinău

Colegiul civil comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție

În componență:

Președintele ședinței, judecătorul
judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Nicolae Craiu
Nina Vascan
Victor Burduh
Maria Ghervas

examinând recursul declarat de către Consiliul Superior al Procurorilor,
în cauza de contencios administrativ la acțiunea depusă de către Asociația
Obștească „Asociația Procurorilor pentru Ordine și Dreptate” împotriva Consiliului
Superior al Procurorilor, persoană terță Procuratura Generală cu privire la anularea
unor prevederi din Regulamentul cu privire la aplicarea măsurilor de încurajare a
procurorilor și acordarea distincțiilor Procuraturii, aprobat prin hotărârea
Consiliului Superior al Procurorilor nr. 12-259/16 din 22.12.2016,

împotriva hotărârii din 19 octombrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, prin
care s-a admis parțial acțiunea depusă de către Asociația Obștească „Asociația
Procurorilor pentru Ordine și Dreptate”,

constată:

La data de 09 iunie 2020 AO „Asociația Procurorilor pentru Ordine și
Dreptate” a depus acțiune în contenciosul administrativ împotriva Consiliului
Superior al Procurorilor, persoană terță Procuratura Generală, prin care a solicitat
anularea prevederilor lit. b), d) și e) al pct. 5.2. din Capitolul V al Regulamentului
cu privire la aplicarea măsurilor de încurajare a procurorilor și acordarea
distincțiilor Procuraturii, aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al
Procurorilor nr. 12-259/16 din 22.12.2016, ca fiind contrare legii.

În motivarea acțiunii reclamanta a indicat că la data de 22 decembrie 2016,
Consiliul Superior al Procurorilor a adoptat hotărârea nr. 12-259/16, prin care a
aprobat Regulamentul cu privire la aplicarea măsurilor de încurajare a procurorilor
și acordarea distincțiilor Procuraturii.

La data de 04 mai 2020 AO „Asociația Procurorilor pentru Ordine și
Dreptate” a depus la Consiliul Superior al Procurorilor un demers, copia căruia a

fost adresată și Procuraturii Generale, prin care a solicitat revizuirea prevederilor pct. 5.2. din Regulament, deoarece acestea contravin prevederilor legale.

La 27 mai 2020 în adresa Consiliului Superior al Procurorilor a parvenit nota Procuraturii Generale, prin care, urmare a unei analize, s-a consemnat existența unor neconcordanțe normative a prevederilor contestate ale Regulamentului și normelor legale, care au o forță juridică superioară.

Consiliul Superior al Procurorilor la data de 28 mai 2020 a examinat în ședința publică demersul AO „Asociația Procurorilor pentru Ordine și Dreptate” și a decis: a respinge demersul privind revizuirea unor prevederi din Regulamentul cu privire la aplicarea măsurilor de încurajare a procurorilor și acordarea distincțiilor Procuraturii, înaintat de către AO „Asociația Procurorilor pentru Ordine și Dreptate”.

Reclamanta a indicat că prevederile punctului 5.2. lit. b) din Regulamentul cu privire la aplicarea măsurilor de încurajare a procurorilor și acordarea distincțiilor Procuraturii, aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 12-259/16 din 22.12.2016, contravine prevederilor Legii cu privire la Procuratură, care stabilește expres la articolul 41 aliniatul (3) că termenul de acțiune al sancțiunii disciplinare este de un an de la data aplicării. Respectiv, aliniatul (5) al articolului 41 din Legea prenotată prevede că în termen de un an de la data aplicării sancțiunii disciplinare procurorul nu poate beneficia de nici o măsură de încurajare.

Astfel, termenul de 5 ani, inclus în Regulamentul menționat, ce privează procurorii de dreptul de a beneficia de măsuri de încurajare, nu este prevăzut în nici un act normativ de nivel superior și contravine prevederilor Legii cu privire la Procuratură, care se atribuie la categoria legilor organice. În corespundere cu principiul respectării ierarhiei actelor normative consideră că Regulamentul urmează a fi adus în concordanță cu legea.

Mai mult, Comisia Europeană pentru Democrație prin Drept (Comisia de la Veneția) în Opinia comună asupra proiectului de lege cu privire la Procuratura Republicii Moldova CDL(2015)005 din 23.02.2015, a criticat dur stabilirea prin Lege a unui „termen de acțiune” al sancțiunii disciplinare pentru procurori, subliniind că „Termenul de acțiune” al sancțiunilor disciplinare este de un an de la data aplicării, perioada în care procurorul nu poate fi promovat într-o funcție ierarhic superioară și nu poate beneficia de nici o măsură de încurajare (Articolul 42 alin. (5)). Se propune ca această prevedere să fie reexaminată. Pe de o parte, un avertisment sau o mustrare, de obicei, nu are un anumit „termen de acțiune”, ci, pur și simplu, există. Pe de altă parte, excluderea promovării etc. pentru o anumită perioadă de timp, indiferent de circumstanțele individuale, pare să nu fie o soluție flexibilă (pct. 117).

Astfel, Consiliul Superior al Procurorilor a dezvoltat această idee vicioasă, criticată de structurile Consiliului European, extinzând termenul de 1 an până la 5 ani, printr-un act normativ cu forță juridică inferioară Legii, fără a avea nici un temei legal.

În ceea ce privește interdicțiile impuse de prevederile literelor d) și e) a pct. 5.2. din Regulamentul menționat și anume: 1) lipsa bunei reputații în colectiv sau în societate și 2) existența altor motive întemeiate, aceste criterii nu interferează cu rigorile normative ale Legii cu privire la Procuratură nr. 3 din 25.02.2016. Acestea sunt contrare exigențelor calității legii, existând un vid normativ, în ceea ce privește definirea criteriilor de evaluare a „bunei reputații în colectiv sau în societate” sau „alte motive întemeiate”, situație juridică care nu permite stabilirea cu exactitate a situațiilor în care procurorului i s-ar refuza aplicarea măsurilor de încurajare.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că o normă este clară, accesibilă și previzibilă numai atunci când este redactată cu suficientă precizie, în așa fel încât să permită oricărei persoane să-și corecteze conduita și să fie capabilă, cu consiliere adecvată, să prevadă într-o măsură rezonabilă consecințele care pot apărea dintr-o normă. Sfera de aplicare a conceptului de previzibilitate depinde în mare măsură de conținutul instrumentului normativ în cauză, de domeniul pe care îl reglementează, precum și de numărul și de statutul destinatarilor săi. Persoanele care exercită o activitate profesională trebuie să dea dovadă de o prudență mai mare în cadrul activității lor și este de așteptat ca acestea să-și asume riscurile inerente activității lor.

A menționat că Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25.02.2016, în art. 20 alin. (1) lit. f), operează cu conceptul de „reputație ireproșabilă” în calitate de condiție inerentă obținerii și deținerii statutului de procuror. Alin. (3) al aceleiași norme condiționează, expres și exhaustiv, existența reputației ireproșabile de lipsa următoarele circumstanțe: a) a fost eliberată din funcțiile specificate la alin. (3) pentru încălcări în activitatea profesională din ultimii 5 ani; b) face abuz de alcool sau este consumator de substanțe psihotrope, toxice sau de droguri; c) are interdicția de a ocupa o funcție publică sau de demnitate publică, ce derivă dintr-un act de constatare al Autorității Naționale de Integritate.

Circumstanțele care afectează reputația ireproșabilă a procurorului, specificate de alin. (3) art. 20 din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25.02.2016 își găsesc detalieri neechivocă în conținutul Codului de etică al procurorilor și interferează cu principiile integrității și corectitudinii. Nerespectarea oricărei prevederi din Codul de etică al procurorilor atrage răspunderea și sancționarea disciplinară a procurorului, respectiv, excluderea beneficiului de a fi încurajat se va realiza, în termen de 1 an de la data aplicării sancțiunii, în baza art. 41 alin. (5) din Legea cu privire la Procuratură, nefiind necesar de a menține în calitate de interdicții suplimentare formulele existente la moment la literelor d) și e) a pct. 5.2. din Regulament, prin urmare și aceste condiții urmează a fi anulate.

În această ordine de idei reclamanta a considerat că sunt în contradicție cu Legea atât condiția prevăzută în litera b) a pct. 5.2. din Regulament, prin care se extinde termenul de acțiune a sancțiunii disciplinare aplicate procurorului de la 1 an până la 5 ani, cât și condițiile stabilite prin literelor d) și e) a pct. 5.2. din Regulament, lipsite de precizie și claritate, dar și nefiind stabilite prin Lege în calitate de condiții pentru aplicare față de procuror a măsurilor de încurajare.

Prin hotărârea din 19 octombrie 2020 a Curții de Apel Chișinău s-a admis parțial acțiunea înaintată de către Asociația Obștească „Asociația Procurorilor pentru Ordine și Dreptate”. S-au anulat prevederile lit. b) al pct. 5.2 din Capitolul V al Regulamentului cu privire la aplicarea măsurilor de încurajare a procurorilor și acordarea distincțiilor Procuraturii, aprobat prin hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 12-259/16 din 22.12.2016 ca fiind ilegal. În rest, acțiunea a fost respinsă ca fiind neîntemeiată. (f.d. 74, 75-92)

Nefiind de acord cu hotărârea instanței de apel, la 20 octombrie 2020 Consiliul Superior al Procurorilor a depus recurs nemotivat, ulterior la 01 decembrie 2020 Consiliul Superior al Procurorilor a depus recurs motivat, solicitând admiterea recursului, casarea hotărârii din 19 octombrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie respinsă integral acțiunea depusă de către AO „Asociația Procurorilor pentru Ordine și Dreptate”. (f.d. 94-95, 102-113)

În motivarea recursului reprezentantul recurentului a invocat că hotărârea nr. 1-42/2020 din 28.05.2020 a Consiliului Superior al Procurorilor, prin care s-a respins demersul AO „Asociația Procurorilor pentru Ordine și Dreptate”, privind revizuirea unor prevederi din Regulamentul cu privire la aplicarea măsurilor de încurajare a procurorilor și acordare a distincțiilor Procuraturii, nu a fost contestată nici de către AO „Asociația Procurorilor pentru Ordine și Dreptate”, nici de terțul Procuratura Generală.

Prin urmare, demonstrând acest comportament pe parcursul examinării acțiunii din speța principală, a concluzionat că AO „Asociația Procurorilor pentru Ordine și Dreptate” în mod direct a aprobat și acceptat tacit toate argumentele ce țin de analiza prevederilor criticate din Regulament cu privire la aplicarea măsurilor de încurajare a procurorilor și acordarea distincțiilor Procuraturii în hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-42/20 din 28.05.2020, ca ulterior, să înainteze prezenta acțiune în instanța de judecată, fără a consemna careva contra argumente împotriva hotărârii Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-42/20 din 28.05.2020.

Conform Regulamentului Consiliului Superior al Procurorilor, aprobat prin hotărârea nr. 12-225/16 din 14.09.2016, pct. 7.10, hotărârile Consiliului generează efecte din momentul emiterii.

Ținând cont de aceste circumstanțe indicate în act. 10 din Codul administrativ și art. 17 din Codul civil și de eventualitatea survenirii unor urmări juridice negative, instanța de contencios administrativ poate stabili, prin hotărârea sa, că normele declarate nule nu vor produce efecte juridice de la data adoptării actului administrativ.

Reieșind din aceste constatări, prevederile actului administrativ, și anume, hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-42/20 din 28.05.2020, generează în continuare efecte juridice.

Actele administrative produc efecte juridice până la momentul ieșirii lor din vigoare prin modalitățile legale consacrate, de regulă, printr-un act de abrogare, de

retractare, revocare, anulare prin disparitia obiectului de reglementare, prin hotărâre judecătorească.

În pofida acestor fapte, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra argumentelor Consiliului Superior al Procurorilor, deși, în conformitate cu prevederile legii, urma să realizeze analiza efectivă a temeiurilor și raționamentelor invocate pentru menținerea normelor în litigiu.

Recurentul consideră că instanța de apel a omis să examineze observațiile Consiliului Superior al Procurorilor și nu a luat în considerație că termenul de 5 ani în care, conform Regulamentului, nu pot fi acordate distincții nu se referă la întreg dreptul de încurajare, dar numai la acordarea distincțiilor (care este una dintre mai importante măsuri de încurajare). Acordarea distincțiilor este una dintre măsurile de încurajare a procurorilor și numai distincțiile nu pot fi acordate timp de 5 ani după aplicarea sancțiunii disciplinare. În rest, celelalte măsuri de încurajare, exprimarea unei mulțumiri, oferirea unui cadou simbolic, acordarea unui premiu poate fi acordate doar după expirarea a unui an de la sancționarea disciplinară. Însă, instanța de apel nu a luat în considerație că distincțiile reprezintă o modalitate valorică mai înaltă de apreciere a unui procuror, de aceea acordarea lor, inevitabil reclamă și condiții de o exigență sporită. Prin introducerea interdicției de a nu acorda procurorilor distincții timp de 5 ani după aplicarea sancțiunii disciplinare (doar distincții, căci alte măsuri pot fi acordate), Consiliul Superior al Procurorilor a urmărit protejarea valorilor profesionale, a prestigiului profesional și a exigențelor de calitate în activitate.

Consideră că în lipsa examinării temeiniciei argumentelor invocate, instanța de apel a dat dovadă de un formalism excesiv, or, prin prisma principiului contradictorialității și egalității în arme, instanța de apel era obligată să asigure un echilibru just al intereselor ambelor părți implicate în proces.

În opinia recurentului Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25.02.2016 în cazul distincțiilor a delegat împuterniciri Consiliului Superior al Procurorilor de a decide criteriile în baza cărora pot fi acestea acordate.

Totodată sunt neîntemeiate argumentele instanței de apel precum că, la adoptarea interdicției prevăzute la lit. b) al pct. 5.2, autoritatea administrației publice centrale de specialitate a stabilit reglementari contrare prevederilor art. 35 al Legii cu privire la Procuratură.

Recurentul consideră că instanța de apel prin hotărârea sa ilegal a anulat prevederile lit. b) al pct. 5.2 Capitolul V din Regulamentul cu privire la aplicarea măsurilor de încurajare a procurorilor și acordarea distincțiilor Procuraturii, or, aceste prevederi au menirea să asigure creșterea responsabilității procurorilor pentru activitatea desfășurată și să întărească principiul independenței acestora.

La etapa examinării procedurii de admisibilitate a recursului, prin prisma articolului 246 din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție a verificat dacă actul judecătoresc de dispoziție recurat poate constitui obiectul recursului, dacă cererea

dedusă judecății este formulată de persoana îndreptățită, dacă aceasta nu a fost depusă în mod repetat și dacă a fost declarată în termen.

La caz, obiectul prezentului recurs se referă la hotărârea Curții de Apel Chișinău din data de 19 octombrie 2020, emisă ca instanță de apel, care intră în categoria de acte specificate în articolul 244 alin. (1) din Codul administrativ. Cererea de recurs nu este depusă în mod repetat, fiind depusă de către o persoană împuternicită.

La 16 decembrie 2020 Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție a dispus examinarea în fond, în complet de cinci judecători, a recursului depus de către Consiliul Superior al Procurorilor împotriva hotărârii din 19 octombrie 2020 a Curții de Apel Chișinău.

Conform articolului 247 din Codul administrativ Curtea Supremă de Justiție examinează și soluționează recursul fără ședință de judecată.

Colegiul notează că în scopul asigurării unui proces echitabil în ordine de recurs, într-un termen rezonabil a remis AO „Asociația Procurorilor pentru Ordine și Dreptate” și Procuraturii Generale copia recursului, creându-le participanților la proces condiții egale de a cunoaște modul de derulare a procesului în recurs, cât și acordându-le posibilitatea să intervină cu concluzii scrise.

La data de 10 decembrie 2020 AO „Asociația Procurorilor pentru Ordine și Dreptate” a depus referință, solicitând respingerea cererii de recurs declarată de către Consiliul Superior al Procurorilor. (f.d. 118-119)

Până la data examinării recursului Procuratura Generală nu a făcut uz de dreptul de a depune referință.

În conformitate cu prevederile art. 244 alin. (1), 245 alin. (1) din Codul administrativ, hotărârile curții de apel ca instanță de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

Potrivit art. 245 alin. (1) din Codul administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de apel transmite neîntârziat Curții Supreme de Justiție recursul împreună cu dosarul judiciar.

Conform art. 246 alin. (1) din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere. (2) lit. d) Recursul se declară inadmisibil în special când recursul a fost depus după expirarea termenului stabilit la art. 245 alin. (1); e) motivarea recursului nu a fost depusă sau a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 245 alin. (2).

Conform articolului 63 din Codul administrativ, (1) calcularea termenelor în procedura administrativă se efectuează în conformitate cu prevederile art. 259-266 din Codul civil. (2) Dacă o autoritate publică trebuie să efectueze prestații doar pentru o anumită perioadă de timp, atunci această perioadă expiră în ultima zi a ei, chiar și atunci când aceasta este o zi de sâmbătă, duminică sau o zi liberă stabilită prin lege.

La rândul său, articolul 385 alin. (1) din Codul civil indică dacă începutul curgerii termenului este determinat de un eveniment sau moment în timp care va

surveni pe parcursul zilei, atunci ziua survenirii evenimentului sau momentului nu se ia în considerare la calcularea termenului.

Articolul 389 din Codul civil prevede că dacă ultima zi a termenului este o zi de duminică, de sâmbătă sau o zi care, în conformitate cu legea în vigoare, la locul executării obligației este zi de odihnă, termenul expiră în următoarea zi lucrătoare.

Conform art. 223 din Codul administrativ, hotărârile și alte acte de dispoziție prin care se stabilesc termene, precum și numirea ședințelor și citațiile se notifică participanților la proces conform art. 96–114.

Articolul 96 alin. (1) din Codul administrativ, prevede că notificările și comunicările către participanții la procedura administrativă se realizează în orice formă de comunicare adecvată, rapidă și eficientă din punctul de vedere al costurilor. Comunicarea prin mijloace electronice are prioritate dacă este adecvată obiectului comunicării și acceptată de participantul la procedură.

Conform art. 97 alin. (1) și alin. (3) din Codul administrativ, notificarea este comunicarea, dispusă de autoritatea publică, a unui înscris în forma stabilită de prezentul cod. Autoritatea publică poate alege între următoarele forme de notificare: a) notificare prin act de recunoașterea recepționării; b) notificare prin poștă cu act de notificare; c) notificare prin poștă cu scrisoare recomandată.

Din actele și lucrările cauzei rezultă cert că la 19 octombrie 2019 Curtea de Apel Chișinău a pronunțat hotărârea recurată, prin care s-a admis parțial acțiunea depusă de către Asociația Obștească „Asociația Procurorilor pentru Ordine și Dreptate” împotriva Consiliului Superior al Procurorilor, persoană terță Procuratura Generală cu privire la anularea unor prevederi din Regulamentul cu privire la aplicarea măsurilor de încurajare a procurorilor și acordarea distincțiilor Procuraturii, aprobat prin hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 12-259/16 din 22.12.2016.

Copia hotărârii motivate din 19 octombrie 2019 a Curții de Apel Chișinău a fost expediată prin poșta electronică Consiliului Superior al Procurorilor aparat@csp.md, la 31 octombrie 2020 (f.d. 96).

Coroborând normele legale precitate, Colegiul a conchis că, în condițiile speței, termenul de procedură de 30 zile instituit de legiuitor pentru valorificarea dreptului de a ataca în ordine de recurs hotărârea din 19 octombrie 2020 a Curții de Apel Chișinău a început să curgă din 01 noiembrie 2020, ziua imediat următoare datei notificării actului judecătoresc de dispoziție, iar data limită de depunere a recursului fiind ziua de 30 noiembrie 2020, ora 24.00.

Contrar dispozițiilor legale precitate, Consiliul Superior al Procurorilor a înregistrat la Curtea Supremă de Justiție cu nr. 4869 recursul motivat împotriva hotărârii din 19 octombrie 2020 a Curții de Apel Chișinău la 01 decembrie 2020.

În atare circumstanțe, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție constată că, recursul declarat de Consiliul Superior al Procurorilor împotriva hotărârii din 19 octombrie 2020 a Curții de Apel Chișinău a fost depus la Curtea Supremă de Justiție, cu depășirea termenului de 30 de zile.

În conformitate cu art. 24 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, participanții la procedura administrativă și procedura de contencios administrativ trebuie să își exercite drepturile și să își îndeplinească obligațiile cu bună-credință, fără a încălca drepturile procesuale ale altor participanți. Participantul care își exercită drepturile procesuale în mod abuziv și nu își îndeplinește obligațiile procesuale cu bună-credință răspunde potrivit legii pentru prejudiciile materiale și morale cauzate.

La caz, este notabil că certitudinea legală impusă regulilor procedurii de contencios administrativ, în calitate de condiție *sine qua non* a unui proces echitabil, vizează atât drepturile recurentului, cât și ale intimatului, astfel încât instanța de contencios administrativ, nefiind în drept de a substitui voința legislatorului materializată în conținutul normelor de procedură, în vederea exonerării recurentului de sancțiunile procedurale din motivul înțelegerii greșite de către acesta a efectelor legale.

Imperioasă speței este și jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia reglementarea referitoare la formalitățile și termenele ce trebuie respectate pentru exercitarea unei căi de atac urmărește să asigure o bună administrare a justiției și, în particular, să respecte principiul securității raporturilor juridice și că cei interesați trebuie să aibă posibilitatea de a se aștepta ca aceste reguli să fie aplicate. Aceste termene urmăresc mai multe scopuri importante, și anume, să garanteze securitatea juridică, fixând un termen pentru acțiuni, să pună pe eventualii pârâți la adăpost de plângeri introduse foarte târziu, care ar fi, probabil, mai dificil de combătut, și să împiedice nedreptățile ce s-ar putea produce dacă tribunalele ar fi chemate să se pronunțe în legătură cu evenimente consumate cu mult timp în urmă, plecând de la elemente de probă cărora nu li s-ar mai putea acorda credit și care ar fi incomplete din cauza timpului scurs (cauza *Brumărescu c. României*, cauza *Marckx c. Belgiei*).

Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat în cauza *Ponomaryov c. Ucrainei* că, deși, în speță nu este vorba despre desființarea unei hotărâri judecătorești definitive și irevocabile în urma admiterii unei căi extraordinare de atac în lumina unor circumstanțe nou descoperite, ci de redeschiderea unui proces după un interval considerabil de timp prin repunerea în termenul de introducere a unei căi ordinare de atac, totuși reînnoirea acestui termen după o perioadă îndelungată și pentru motive neconvingătoare, reprezintă o decizie care ar putea înfrânge principiul securității raporturilor juridice într-un mod similar cu o cale extraordinară de atac.

În această ordine de idei, corelând circumstanțele faptice constatate și expuse supra cu normele legale precitate, instanța de recurs trage concluzia că, la depunerea recursului împotriva hotărârii din 19 octombrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, Consiliul Superior al Procurorilor nu a respectat prevederile articolului 245 alin. (2) din Codul administrativ.

Din considerentele menționate și având în vedere că Consiliul Superior al Procurorilor nu a respectat prevederile articolului 245 alin. (2) din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al

Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a declara inadmisibil recursul depus de către Consiliul Superior al Procurorilor împotriva hotărârii din 19 octombrie 2020 a Curții de Apel Chișinău.

Conform art. 230, 245, 246 alin. (2) lit. d) din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Recursul depus de către Consiliul Superior al Procurorilor, împotriva hotărârii din 19 octombrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, în cauza de contencios administrativ, la acțiunea depusă de Asociația Obștească „Asociația Procurorilor pentru Ordine și Dreptate” împotriva Consiliului Superior al Procurorilor, persoană terță Procuratura Generală cu privire la anularea unor prevederi din Regulamentul cu privire la aplicarea măsurilor de încurajare a procurorilor și acordarea distincțiilor Procuraturii, aprobat prin hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 12-259/16 din 22.12.2016, se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele ședinței,
Judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

judcătorii

Nicolae Craiu

Nina Vascan

Victor Burduh

Maria Ghervas